

La Generalitat valenciana retira l'ajuda a la premsa en català

No és cap novetat: la Generalitat valenciana —en mans del PSPV-PSOE— ha deixat córrer aquella preocupació mínima per la recuperació lingüística dels valencians. És innegable que, durant uns anys, ha prestat uns serveis discrets al foment de la llengua que ens és pròpia i comuna amb els catalans i balears, però a mesura que els anys ens han distanciat de la transició, aquestes constants mínimes han entrat en coma. En coma profund. En els últims temps hem pogut constatar com s'han eliminat diverses iniciatives, en aquest sentit, al si de la Generalitat i les Diputacions i els ajuntaments valencians. L'objectiu: posar sal en les arrels catalanes del País Valencià.

No és ja el tema dels alts càrrecs que esquiven la nostra llengua en els seus usos —cosa que fan amb una professionalitat remarcable i redueixen a un ús emblemàtic—, la cosa és més greu. O tan greu com això. Des d'un Centre Dramàtic que programa majoritàriament en castellà, quan l'experiència ha demostrat que les representacions minoritzades en català són les úniques que han rescusat un índex d'espectadors satisfactori, a l'eradicació dels cursos de reciclatge lingüístic per als funcionaris de les Conselleries, quan els percentatges de domini són simbòlics, per usar un eufemisme. D'ací a allà, sense oblidar com han transformat l'antiga Institució Alfons el Magnànim —actual IVEI— en una editorial «*donde nunca se pone el sol*». Sense perdre de vista que els papers que generen les institucions són més unilingües que en l'època del general i que els gabinets de traductors són un homenatge al testimoni, a això hem d'afegir que, segons les estadístiques, les línies d'ensenyament en «valencià» estan al 2'1% i que aquesta constant mínima ha costat al País Valencià, en la dècada dels 80, 200.000 catalanoparlants. Un dèficit que ni el general hauria pogut somiar.

Podríem eternitzar l'inventari tant com el partit en el poder del nostre país s'hi presta. L'estratègia no requereix quarter. O acaben amb la llengua ara o mai. En funció d'això i emparant-se en el Tractat de Roma (25 de març de 1957), a través del qual es posa en marxa el projecte

Europa, la Presidència de la Generalitat valenciana ha decidit suprimir la subvenció que ha pressupostat durant els últims dos anys per l'especial utilització del català a la premsa. Evidentment no és aquesta la lectura que s'ha fet del Tractat a Catalunya ni a Euskadi ni a Bèlgica, on les institucions autonòmiques continuen destinant les consignacions estipulades per al foment de les llengües minoritzades. Consignacions poc ostentoses, però que denoten una voluntat política per la llengua. La Generalitat d'ací, lluny de mirar a Europa, s'ha fixat en Madrid. En fa, com és habitual, seguidisme.

I ho ha resolt així: no de roga el decret; simplement no el dota. Aspecte que podria presentar un principi d'inconstitucionalitat i que, sens dubte, silencia l'Estatut o, el que és pitjor, l'immola. Aquesta maniobra, amb la professionalitat a què hem al·ludit, es fa coincidir amb el fet que la Generalitat, segons sembla, concedeix una subvenció d'uns quants milions de pessetes a l'Associació de Escriptors Valencians en Lengua Castellana i un local per a les seues reunions. Amb això ens podem configurar el panorama que la Generalitat depara a la nostra llengua: progressiva liquidació i substitució. No

podem negar-los que l'operació és meritòria.

S'imposa la reiteració: o acaben amb la llengua ara o mai. El procés d'homologació està cada dia més en marxa i amb abundant voluntat política. Al País Valencià torna a lliurar-se una gran batalla que, com en els anys posteriors a la mort de Franco, pot incomodar les estructures espanyolitzants. Si tenim en compte que al carrer hi ha una certa relaxació nacional, el vent bufa a favor de ponent. I insistim: la Generalitat valenciana tendeix a desmuntar l'escassa infraestructura nacional creada a pesar del dictador, primer, i d'UCD, després. Per contra d'ells i al nostre favor, les arrels —la infraestructura— se submergeixen a una profunditat prudent que ens garanteix eixir indemnes del vendaval. Amb ells —i si ens obliguen, contra ells— tenim el futur. □